

۲۰۱۹/۰۸/۳۰

عارف عباسی

مذاکرات صلح در عقب درب های بسته

مذاکرات صلح بین هیأت امریکا و نمایندگان طالبان نهمین دور خود را در عقب درب های بسته می گذراند. طالبان با تضاد علنی شان در برابر علم و معرفت و به رسمیت نشناختن حقوق مشروع و مدنی بشر و بالاخص زنان برای کسب علم و شمول فعال در جامعه، در استفاده از وسایل اطلاعات جمعی و کار برد عصری ترین ابزار جنگی از هیچ تنظیمی عقب نمانده و فعالیت های تبلیغاتی خود را از منابع پاکستانی گسترش بخشیده و افواهات بی اساس را پخش و نشر می کنند.

طالبان ادعا دارند که نظام های منتخب مردمی تا حال همه گوداگی اجنبیان بوده و هیچ کدام خدمت برای رفاه و سعادت و ترقی مردم افغانستان انجام نداده به غیر از طالبان!!! (خود شان یک جنبش مستقل خود جوش ملی بوده اند. نویسنده) لذا با حکومت فعلی افغانستان حاضر به مذاکره نیستند.

ولی از قول صدای امریکا از اسلام آباد، دیروز زلمی خلیل زاد رهبر هیأت صلح امریکا گفت که این یک پندار احمقانه خواهد بود که امریکا با امضای هر نوع توافق نامه ای با طالبان حمایت خود را از حکومت افغانستان و قوت های نظامی آن متوقف خواهد ساخت. این همکاری در تحت هر نوع شرائطی ادامه می یابد. که البته یک اطمینان خاطر و سخن امیدوار کننده است.

«دونالد ترامپ» چند روز قبل گفت بعضی شرائط طالبان در مورد تقلیل قوای ما در افغانستان قابل قبول نیست.

به اساس بیانات پراکنده تا حال بر چگونگی حکومت آینده افغانستان و موضوعات مربوط آن توافق صورت نگرفته و آن را به مذاکرات بین الافغانی محول نموده اند.

داکتر اشرف غنی از ترکیب یک هیأت پانزده نفری سخن گفت. این که این هیأت مورد قبول طالبان قرار می گیرد یا خیر معلوم نیست و چه وقت و در کجا این جلسه بین الافغانی برگزار می گردد کس چیزی نمی داند.

ما باید بدانیم که اگر امریکا از جهاد افغانستان خوشه چینی کرد واقعاً هدف آزادی و دموکراسی نبوده و رهایی مردم افغانستان از اسارت استعمار شوروی نبود و در آن مداخله اهداف روشنی وجود داشت که در ضمن ما را

هم به مقصد رساند. کنار رفتن امریکا از امور افغانستان و به فراموشی سپردن کامل آن از سال ۱۹۹۲ تا سال ۲۰۰۱ مبین این واقعیت است.

باز هم تجاوز امریکا بر وطن ما و شما به منظور رهایی مردم افغانستان از غل و زنجیر حکمروایی طالب و سلطه استعماری پاکستان نبود. عوامل و انگیزه های دیگری زمینه ساز این تجاوز نظامی و فر ریختن جوال های دالر و خریداری غلام و برده توسط تاجر کهنه کار خلیل زاد بود.

مذاکرات کنونی صلح با طالبان بر بنیاد سنجش نفع و ضرر امریکا است، نه خون ریخته شده صد ها هزار و وطن ویران شده ای افغان ها، و نه امریکا از ریختن هر قطره خون افغان اطلاع داشت و می دانست که دستور از کدام کشور صادر می گردد.

با آنهم امریکا در قید تعهداتی است که خواهی خواهی آرزوهای مردم افغانستان را در دست یافتن به یک صلح عادلانه و پایدار تاحدی تحقق بخشد. در این وطن بلیونها دالر مالیه پرداز خود را به هدر داده و بیش از ۲۵۰۰ سپاه خود را کشته داده و ده ها هزار معلول و معیوب داشته و بعضی کارها را در افغانستان از افتخارات خود شمرده.

متحدین اروپا و مخصوصاً اعضای پیمان ناتو موقف خاص خود را در مورد صلح با طالبان و صیانت از منافع ملی افغانستان در پهنای درخشش کم نور دموکراسی دارند. ج

امعه اروپایی از احترام بحقوق زنان جداً حمایه نموده و انتخابات را یگانه راه تأمین حاکمیت ملی افغانستان میدانند.

علاوتاً امریکا نه تنها در افغانستان بلکه در منطقه و جنوب آسیا هم علائق سیاسی و ستراتیجیک دارد و با دو قدرت دیگر، روسیه و چین در ستیز است که هر نوع توافق نامه با طالبان باید اینجوانب را هم در نظر داشته باشد.

ما و شما با درد و دریغ یک واقعیت تلخ را باید قبول کنیم که از مدت ها بدین سو ابتکار عمل از نزد ما و شما به یغما برده شده، از ما به نام ملت یاد شده و ظاهراً در قطار ممالک آزاد شاملیم ولی در واقعیت ما اسیر قدرت ها و نوکران شان بوده ایم. ما هیچ نوع حق در تعیین سرنوشت خود و مملکت خود نداشته و نداریم ناتوان ترین ساختار ها همین قوای ثلاثه ما است که همه نام نهاد و پوشالی است.

این که می گوئیم ما صلح عادلان و پایدار مطابق منافع ملی می خواهیم صرف در حیطه آرزو ها گنجانیده شده است و اگر می گوئیم انتخابات یک ضرورت مبرم ملی است باز هم یک حرف است و بس و قبول کن که اگر نتایج بر وفق مراد ما نبود کمترین توانی برای تغییر وضع نزد ما موجود نیست و منتظریم که فیصله های دور نهم، دهم، پانزدهم و چهلم چه خواهد بود و باز با مقدرات ما چگونه بازی خواهد شد و چه آینده ای را روبرو خواهیم شد.

**** * * * * *

تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که نبشته ها و مطالب دیگری از این نویسنده معزز را مطالعه کنند، می توانند با "کلیکی" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به "آرشیف" شان رهنمائی شوند.